

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 122/2019
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца „Инфроматика“ ЈКП из Новог Сада, чији је пуномоћник Предраг Загорчић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Радоје Давидовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4365/2016 од 07.02.2017. године, на седници одржаној 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Новом Саду РЗ 15/18 од 06.12.2018. године, за одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4365/2016 од 07.02.2017. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4365/2016 од 07.02.2017. године.

Образложење

Основни суд у Новом Саду, пресудом П 1822/15 од 07.09.2016. године, усвојио је тужбени захтев, тако што је одржао на снази решење о извршењу Општинског суда у Новом Саду Ивс 23412/08 од 03.11.2018. године за износ главног дуга у износу од 3.650,40 динара, као и за трошкове извршења од 3.300,00 динара. Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 34.900,00 динара, у року од осам дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Виши суд у Новом Саду, пресудом Гж 4365/2016 од 07.02.2017. године, делимично је усвојио жалбу туженог и преиначио пресуду Основног суда у Новом Саду П 1822/2015 од 07.09.2016. године, тако што је решење о извршењу Општинског суда у Новом Саду Ивс 23412/08 од 03.11.2008. године укинуо преко износа од 2.780,10 динара до износа од 3.650,40 динара и за износ трошкова извршења преко износа од 2.475,00 динара до износа од 3.300,00 динара и у том делу одбио тужбени захтев и у делу одлуке о трошковима парничног поступка тако што је обавезао туженог да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 26.650,00 динара, уместо износа од 34.900,00 динара, док је у преосталом побијаном усвајајућем непреиначеном делу одбио жалбу и потврдио пресуду. Одбио је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правних питања од општег интереса, уједначења судске праксе и потребе новог тумачења права.

Апелациони суд у Новом Саду, решењем РЗ 15/18 од 06.12.2018. године, предложио је Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4365/16 од 07.02.2017. године у смислу члана 395. Закона о парничном поступку.

У образложењу је указао да имајући у виду изнети став у другостепеној одлуци, те ревизијске наводе да тужени сматра да није био у обавези да плаћа трошкове стана када га није користио, то је предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији, како би се размотрило ово правно питање ради уједначавања судске праксе, у ситуацији када је потребно ново тумачење права.

Врховни касациони суд је поступајући по предлогу Апелационог суда у Новом Саду, на основу овлашћења из члана 395. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.125/04, 111/09, 36/11 и 53/13 – УС), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној ревизији.

Из образложења побијане другостепене пресуде између осталог произилази да, пропуштање туженог да пријави промену, сходно члана 20. Одлуке о обједињеној наплати, не може онемогућити остварење права тужиоца на наплату предметног потраживања, јер је управо у интересу туженог било да сваку промену пријави. Затим, да пријавом промене, тужени не би био пасивно легитимисан за потраживања тужиоца која настану после пријаве, јер чињеница да тужени није користио комуналне услуге није од утицаја на законитост и правилност побијане одлуке, јер се тужени за спорни период код тужиоца водио као корисник услуга.

У конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној ревизији, с обзиром да нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначења судске праксе и потребе новог тумачења права у смислу члана 395. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. у вези члана 404. ЗПП и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Иницијални акт, предлог за извршење је поднет 03.11.2008. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 3.650,40 динара, који износ тужилац потражује од туженог на име главног дуга.

Одредбом чланом 394. став 2. ЗПП, је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке

друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14) је прописано да, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Како у овој парници вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је тужилац успео (одржано на снази решење о извршењу), очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 394. став 2. ЗПП и одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу одредби члана 395. и 404. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**